

[Ole Vig Jensen]

Tror regeringspartierne på, at arbejdsløsheden falder, at betalingsbalanceunderskuddet formindskes, at renten går ned, eller at konkurrenceevnen forbedres med de forslag, som her er lagt frem? Socialdemokratiet og venstre må erkende, at det ikke er lykkedes at leve op til Marienborgaftalens målsætning. Vi vil komme til at opleve en omkostningsudvikling, der over en 2-årig periode vil udgøre mere end en 20 pct.s stigning, altså langt over, hvad regeringen tidligere har ment var forsvarligt.

Underskuddet på betalingsbalancen forventes at stige til omkring 9 mia kr. i år, hvor regeringens mål har været ca. 6,5 mia kr. Der er god grund til at spørge regeringen, hvad den agter at foretage sig over for denne udvikling, som er i direkte modstrid med, hvad der har været regeringens erklærede mål.

Det er også nærliggende at stille dette spørgsmål til venstres ordfører, hr. Ellemann-Jensen, som vel er den, der stærkest har hævdet, at betalingsbalanceunderskuddet i år ikke må overstige 6,5 mia kr., og som ikke har undladt at foreholde arbejdsmarkedets parter, at hvis man ikke holdt sig inden for regeringsaftalens rammer på de 6,5 mia kr., tvang man regeringen til at gribe ind med nye skatter og afgifter.

Hvad er det, der gør det mere acceptabelt, at de to regeringspartier kan aftale en lønudvikling, der langt overstiger de krav, man stillede til arbejdsmarkedets parter? Jeg skal for god ordens skyld minde om, at underskuddet på betalingsbalancen for 1980 ventes at blive på op mod 11 mia kr., altså nærmest en fordobling i forhold til det mål, som SV-regeringen har sat sig.

Jeg vil ikke påstå, at det er udtryk for, at regeringens økonomiske politik er brudt sammen, men det må nærme sig et sammenbrud. Hvad agter regeringen at foretage sig for at ændre denne yderst betænkelige udvikling i betalingsunderskuddet over for udlandet, som vi kan forvente i år og det nærmest kommende år?

Den her nævnte udvikling bekræfter, at regeringsindgrebet er utilstrækkeligt og alt for kortsigtet, og det er da også det radikale venstres hovedanke mod regeringens forslag. Vi har fuld forståelse for opgavens vanskelighed, og netop derfor undrer det os, at regeringen ikke søger et bredere samarbejde med

nogle af folketingets andre partier, men at den nærmest isolerer sig.

I det radikale venstre forudså vi allerede for et halvt år siden de vanskeligheder, som nu er en realitet, vanskeligheder, som ikke er blevet mindre af regeringens passivitet over for de grundlæggende problemer i det danske samfund.

Under åbningsdebatten i oktober opfordrede mit parti regeringen til at tage fat på nogle af de langsigtede opgaver, og vi tilsagde dengang regeringen vor støtte til løsningen af sådanne opgaver. Statsministeren kvitterede ved at sige, at der ville være brug for det brede samarbejde, når store opgaver skulle løses, og at det var regeringens hensigt at lægge arbejdet sådan til rette. Der er imidlertid ikke sket noget endnu, skønt vi andre har været rede.

Fra radikal side har vi selv bidraget med forslag, som burde have været med i regeringens indkomstpoltiske løsning. Jeg tænker her på det radikale forslag om medeje, på forslaget til en skattereform og på vort tilsagn om at ville medvirke til at bremse den voldsomme vækst i jordpriserne. Alle forslag, som ville have betydning for overenskomstforhandlingerne, og som utvivlsomt kunne have sikret en bedre udgang af forhandlingerne, end det nu er blevet tilfældet. Jeg skal senere vende tilbage til de radikale forslag.

Når vi ikke kan medvirke til at gennemføre regeringsindgrebet, skyldes det ikke blot dets mangel på perspektiv, men også den omstændighed, at regeringsaftalen ikke er rimeligt afbalanceret i forhold til de forskellige lønmodtagergrupper.

Der er sket en forskelsbehandling af de offentligt ansatte og tilsvarende grupper af funktionærer i private virksomheder, og det er det radikale venstre stærkt kritisk over for. Vi mener ikke, at der har været et værdigt forhandlingsforløb for de offentligt ansatte, og vi bygger vores opfattelse på, at der er draget stor omsorg for netop LO-området interesser. Vi synes, det er en unødigt udfordrende, at regeringen har haft meget nær og langvarig kontakt til LO-området; jeg tror oven i købet, at statsministeren er gået så langt som at sige, at der ikke ville blive tale om nogen regeringsaftale uden LOs accept, ja, statsministeren sagde vist oven i købet godkendelse.

Den indstilling er udfordrende, når man samtidig er nærmest afvisende i sin holdning